

Bekostningen ved Forslaget om Afrustning, men det skal jeg ikke komme ind paa. Det er nærmest en Sag mellem det ærede Medlem og Forsvarsministeren, og Forsvarsministeren har allerede svaret det ærede Medlem. Det ligger mig heller ikke saa stærkt paa Hjerte, om Afrustningsforslaget koster 10 Mill. eller 19,877,000 Kr. i aarlig Udgift, for enten det er det ene eller det andet, ere Pengene dog spildte for det Formaal, her er Tale om, nemlig at opfylde vore Pligter som Stat blandt de Folkesamfund, mellem hvilke vi ere stillede.

Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 4de Valgkreds (Parkov) har stillet en lang Række af Ændringsforslag, og til Begrundelse af disse begyndte han først og fremmest med at henvise til de Krav, som Sagkyndigheden stiller. Jeg vil herom gøre et Par Bemærkninger, fordi Henvisningen til Sagkyndigheden spiller en stor Rolle i den Debat, som føres baade her i Salen og udenfor Salen i disse Tider. Jeg sætter megen Pris paa Sagkyndighed, men Sagkyndigheden maa holde sig indenfor sine Grænser og være paa sin rette Plads, ligesom enhver bør være paa sin rette Plads. Naar jeg skal bygge et Hus, gør jeg det ikke paa egen Haand, jeg raadfører mig med sagkyndige derom. Men der er visse Bestemmelser, jeg selv tager og ikke lader de sagkyndige tage. Jeg tager Bestemmelse om, hvor mit Hus skal ligge, hvor mange Penge jeg kan ofre derpaa, om det skal være et Hus, der skal være til Økonomi, eller et Hus, der skal være til Beboelse osv. Der er forskellige og ikke faa Bestemmelser, jeg selv maa tage, men naar Huset endelig skal bygges, gør jeg det efter Raadføring med de sagkyndige og ved disses Hjælp, og det bliver heller ikke anderledes her paa dette Omraade. Hvilken Politik vort Land skal føre, skulle de sagkyndige ikke afgøre, men det skulle Landets Regering og Rigsdag i Fællesskab træffe Bestemmelser om. At ville, at de sagkyndige skulde træffe den Bestemmelse, vilde være at lægge alt for stort et Ansvar paa de sagkyndige. Det kunne de ikke bære, og det skulle de heller ikke bære, det skulle vi holde dem fri for. Men naar Vejen er angiven, naar Maalet, vi skulle arbejde mod, er angivet, skulle vi raadføre os med de sagkyndige om, hvorledes vi skulle indrette os.

Det er ogsaa det, Regering og Rigsdag have holdt paa hidtil og fremdeles sikkert ville holde paa. I 1902, da vi nedsatte Forsvarskommissionen den 7. Marts, var

Meningen, at vi ved Nedsættelsen af denne Kommission skulde angive, baade i hvilken Retning vi ønskede, at vor Politik skulde føres, og ved Arbejdet i Kommissionen naa frem til — ogsaa ved de sagkyndiges Hjælp — at faa en nærmere Angivelse af, hvorledes vi da skulde ordne os paa Grundlag af den Politik, vi havde angivet ved Nedsættelsen af Kommissionen. Vi valgte i 1902 Neutraliteten, den ubetingede Neutralitet. Vi gik bort fra alle Forestillinger og Drømme om Alliance og anden saadan Politik, som der hos enkelte andre endnu mulig kunde være bevaret, og det blev fra alle Sider erkendt, at den Politik, der i Fremtiden skulde føres, var Neutralitetspolitikken. Landet skulde være neutralt, og derpaa skulde vi indrette os.

Hvad kræver nu denne Politik af os? Den kræver, at vi skulle holde vort Territorium frit for at blive brugt af den ene krigsførende Magt mod den anden. Vi skulle derfor modsætte os enhver Benyttelse i krigersk Øjemed af vort Territorium, og det lige kraftigt, enten der her ved sker en forsættelig Krænkelser af vor Neutralitet, eller det er en saakaldet tilfældig Krænkelser. Jeg ved ikke rigtigt, hvad man forstaar ved dette sidste, men der tales jo meget om disse tilfældige Krænkelser. Dette kunde jeg gerne tale noget om, men det skal jeg forbigaa. Thi dels talte jeg derom ved første Behandling, dels har jeg som Ordfører i Betænkningen henvist til adskilligt, der viser vore Forpligtelser i den Henseende, ogsaa overfor tilfældige Krænkelser, og dels kommer jeg senere i en lille Bemærkning til det ærede Medlem for Odense Amts 5 Valgkreds (Slengerik) til at tale derom.

Saaledes er altsaa vor Pligt. Men naar vi tage denne Pligt frem for os, at holde vort Territorium frit for at blive brugt af fremmede Magter, springer det straks i Øjnene, at vi maa sørge for, at en forsættelig Krænkelser ikke let lader sig udføre her ved København fra Søsiden. Thi derved, ja, endog blot ved Trusel om Bombardement, kan vor Regering meget let faa sin Handlefrihed krænket. Det er noget, vi have været enige om altid, og naar det derfor i den sidste Tid er hævdet, at Venstre i sin Tid var imod at indrette sig saaledes her ved København mod Søsiden, at Bombardement ikke kunde finde Sted, er det ikke rigtigt. Jeg skal minde om, at Venstre i 70erne, dels ved Ord og dels ved Handling, har manifesteret, hvad det vilde være med til. Naar Venstre i 1876 vilde have Søforsva-